

ΠΕΡΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΣΑΛΛΩΣΗ

4ο Μήνυμα

Η Ιστορία της Κιβωτού και της Σκηνής

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Α΄ Σαμ 4:1—7:2

- I. Ο Χριστός μας κέρδισε, ώστε να μπορέσουμε να Τον κερδίσουμε και εμείς, προκειμένου ο Θεός να οικοδομείται μέσα μας και εμείς να οικοδομούμαστε στον Θεό. Έτσι, θα γίνουμε ένας συλλογικός Θεάνθρωπος, η πραγματικότητα της εκκλησίας ως τη σκηνή του Θεού, η οποία είναι ο οίκος του ζωντανού Θεού, η συγκατοίκηση του Θεού με τον άνθρωπο—Φιλ 3:8, 12-14, Ιω 1:14, Απ 21:2-3, 7:15, Α΄ Τιμ 3:15, Ιω 14:2, 23.**
- II. Προκειμένου να εισέλθουμε στην πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού, θα πρέπει να δούμε την ουσιαστική σημασία της κιβωτού:**
- A. Η κιβωτός συμβολίζει τον Χριστό, που είναι η παρουσία του Τριαδικού Θεού με τον λαό Του, για την εκτέλεση της οικονομίας Του, ώστε να καθιερώσει τη βασιλεία Του επί της γης—Μτ 1:23.
- B. Η κιβωτός ήταν το επίκεντρο και το περιεχόμενο της σκηνής, υποδηλώνοντας τον Χριστό, που είναι το επίκεντρο και το περιεχόμενο της εκκλησίας. Το γεγονός ότι η κιβωτός ήταν το πρώτο πράγμα που αναφέρθηκε στο όραμα της σκηνής υποδεικνύει ότι ο Χριστός κατέχει την κύρια θέση στην εκκλησία—Εξ 25:22, Κολ 1:17β, 18β:
1. Η κιβωτός περιείχε τις πλάκες του νόμου, ως την μαρτυρία του Θεού, που εκφράζει και αποκαλύπτει ποιος είναι ο Θεός—Εξ 25:16, 31:18.
 2. Η κιβωτός στα Άγια των Αγίων υποδηλώνει τον Χριστό, που είναι το επίκεντρο του κατοικητηρίου του Θεού, της εκκλησίας (Εφ 2:21-22), καθώς και το περιεχόμενο της εκκλησίας ως οίκου του Θεού (Α΄ Τιμ 3:15-16, βλ. Α΄ Σαμ 4:22, Απ 3:20).
- Γ. Η κιβωτός από ξύλο ακακίας (σιτίμ), επικαλυμμένη με χρυσό, υποδηλώνει τον πνευματικό Χριστό, που είναι η ενσωμάτωση του Θεού και η ανάμειξη της θειότητας με την ανθρώπινη φύση, η οικοδομή του Θεού με τον άνθρωπο, ο οποίος κατοικεί στο πνεύμα μας για να έχουμε επαφή με τον Θεό και να απολαμβάνουμε τον Θεό—Β΄ Τιμ 4:22, Β΄ Κορ 3:17, Κολ 2:9, Εβρ 9:4:
1. Το ξύλο ακακίας υποδηλώνει την ανθρώπινη φύση του Χριστού, που έχει δυνατό χαρακτήρα και το ύψιστο επίπεδο, ως τη βασική υπόσταση για την έκφραση του Θεού—Εξ 25:10, Μτ 3:16, 4:4, 8:20, 9:12-13, 11:29, 12:19-20, 17:27, 20:28, 27:12, 14, Μκ 1:35, 6:39-41, Ιω 6:12, 7:6, βλ. Πραξ 16:7.
 2. Το ότι το ξύλο ακακίας ήταν επικαλυμμένο με χρυσό, τόσο εσωτερικά όσο και εξωτερικά, υποδηλώνει ότι η θεία φύση εισχωρεί στην ανθρώπινη φύση αλλά και αναπαύεται στην ανθρώπινη φύση, ώστε να μπορεί να εκφράζεται μέσα από την ανθρώπινη φύση—Εξ 25:11, Απ 3:18α, Β΄ Πε 1:4, βλ. Απ 17:4.
- Δ. Το ιλαστήριο της κιβωτού υποδηλώνει τον Χριστό, που είναι το σημείο συνάντησης του Θεού με τον λυτρωμένο λαό Του—Εξ 25:17-22:
1. Ο Χριστός είναι Εκείνος που εξιλεώνει (Εβρ 2:17), Εκείνος που αμβλύνει τη σχέση μας με τον Θεό, και Εκείνος που μας συμφιλιώνει με τον Θεό, ικανοποιώντας την απαίτηση του Θεού μέσω του εαυτού Του ως την εξιλεωτική θυσία (Α΄ Ιω 2:2, 4:10).
 2. Επίσης, ο Χριστός είναι το ιλαστήριο με τη λαμπερή Του θεία φύση και τη λυτρωτική Του ανθρώπινη φύση, το μέρος όπου απολαμβάνουμε την εξιλέωση ενώπιον του Θεού, και όπου μπορούμε να συναντηθούμε και να έχουμε κοινωνία

A' KAI B' ΣΑΜΟΥΗΛ

4ο Μήνυμα (συνέχεια)

με τον δίκαιο, άγιο και ένδοξο Θεό μας, για να Τον λαμβάνουμε ως χάρη—Ρωμ 3:25, Εβρ 4:16:

- α. Τα δύο χερουβίμ από χρυσό πάνω στο ιλαστήριο υποδηλώνουν ότι η δόξα του θεού ακτινοβολεί από τον Χριστό (Εξ 25:18-20). Το αίμα της εξιλεωτικής θυσίας που ραντίζεται πάνω στο ιλαστήριο υποδηλώνει ότι, χάρη στο λυτρωτικό αίμα του Χριστού, μπορούμε να έχουμε κοινωνία με τον δίκαιο Θεό εν μέσω της δόξας Του (Λευ 16:14-15).
- β. Όσο περισσότερο ο Θεός είναι σε επαφή με μας και μας μιλάει, και όσο περισσότερο είμαστε σε επαφή με τον Θεό και ακούμε την ομιλία Του, τόσο περισσότερη μαρτυρία Θεού θα έχουμε στην εμπειρία μας.

III. Η ιστορία της κιβωτού και της σκηνής απεικονίζει την επιθυμία της καρδιάς του Θεού, την ερήμωση της εκκλησίας, και την ανάκτηση της εκκλησίας για τη μαρτυρία του Θεού, για την έκφρασή Του—Εξ 25:9-10, 26:26-30, 40:38:

- A. Όντας το επίκεντρο και το περιεχόμενο της σκηνής, η κιβωτός υποδηλώνει τον Χριστό, που είναι το επίκεντρο και το περιεχόμενο της εκκλησίας ως τη σκηνή του Θεού, τον οίκο Του, για τη συλλογική έκφραση του Θεού—Εξ 25:22, 40:21, Κολ 2:9, Εφ 2:21-22, Α' Τιμ 3:15.
- B. Στο πρώτο στάδιο της ιστορίας της, η κιβωτός βρισκόταν μέσα στη σκηνή. Αυτό υποδηλώνει ότι η φυσιολογική εκκλησία αποτελούσε την έκφραση του Χριστού, και ότι ο Χριστός ήταν το περιεχόμενο της εκκλησίας. Ωστόσο, η κιβωτός τελικά διαχωρίστηκε από τη σκηνή. Αυτό υποδηλώνει ότι η εκκλησία υποβαθμίστηκε και έχασε την πραγματικότητα και την παρουσία του Χριστού—Εξ 40:34-35, Α' Σαμ 4:1—7:2.
- Γ. Η κιβωτός συμβολίζει τον Χριστό, που είναι η ενσωμάτωση του Θεού και η παρουσία του Τριαδικού Θεού με τον λαό Του, για την εκτέλεση της οικονομίας Του, ώστε να καθιερώσει τη βασιλεία Του επί της γης (Ιησ 3:3, 10-17). Το να αναδείξουμε την κιβωτό σημαίνει να αναδείξουμε την παρουσία του Θεού (Αρ 10:33-36, Α' Σαμ 4:3-4).
- Δ. Η κίνηση της κιβωτού απεικονίζει την κίνηση του Θεού εν Χριστώ, που είναι η ενσωμάτωση του Θεού, πάνω στη γη (Ψλ 68:1-18). Ωστόσο, κατά τη διάρκεια της μάχης του Ισραήλ με τους Φιλισταίους, ο Θεός δεν σκόπευε να κινηθεί.
- Ε. Οι γιοι του Ισραήλ δεν είχαν καμία σκέψη ή μέριμνα για την οικονομία του Θεού. Το γεγονός ότι έφεραν την κιβωτό στη μάχη τους με του Φιλισταίους υποδεικνύει ότι προσπάθησαν να σφετεριστούν τον Θεό, και μάλιστα να Τον αναγκάσουν να πάει μαζί τους για τη δική τους ασφάλεια, ειρήνη, ανάπαυση και ωφέλεια.
- ΣΤ. Κατ' αρχήν και εμείς κάνουμε το ίδιο, κάθε φορά που προσευχόμαστε για την ευημερία μας, χωρίς να λαμβάνουμε υπόψη την οικονομία του Θεού. Αντί να σφετεριζόμαστε τον Θεό, θα πρέπει να προσευχόμαστε, να ζούμε και να είμαστε σαν τον Σαμουήλ, σύμφωνα με την καρδιά του Θεού και για την οικονομία Του.
- Ζ. Σήμερα οι άνθρωποι αντικαθιστούν την μαρτυρία του Θεού με την ανάγκη του ανθρώπου. Όταν η ανάγκη του ανθρώπου αντικαθιστά τη μαρτυρία του Θεού, αρχίζει η παρακμή και προκύπτουν προβλήματα. Η κιβωτός δεν ήταν μόνο η κιβωτός του Θεού (Α' Σαμ 4:11, 13, 17-19, 21-22), αλλά και η κιβωτός του Μαρτυρίου (Εξ 25:22, 40:21).
- Η. Οι γιοι Ισραήλ θα έπρεπε να μετανοήσουν, να εξομολογηθούν διεξοδικά, να επιστρέψουν στον Θεό από τα είδωλά τους, και να ρωτήσουν τον Θεό τι θα ήθελε να κάνουν.

ΠΕΡΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΣΑΛΛΩΣΗ

4ο Μήνυμα (συνέχεια)

- Θ. Αντ' αυτού, επειδή δεν είχαν καρδιά για την επιθυμία του Θεού, ούτε για την αιώνια οικονομία Του, έπραξαν σύμφωνα με τη δεισιδαιμονία τους, θέτοντας την εμπιστοσύνη τους στην κιβωτό με βάση τις προηγούμενες νίκες που είχαν διαμέσου της κίνησης της κιβωτού.
- I. Εξαιτίας της παρακμής του Ισραήλ, η κιβωτός πιάστηκε από τους Φιλισταίους και απομακρύνθηκε από τη σκηνή, αφήνοντας τη σκηνή σαν ένα άδειο κέλυφος χωρίς καμία πραγματικότητα, χωρίς κατάλληλο περιεχόμενο (Α΄ Σαμ 4:11—6:1). Αυτό υποδηλώνει ότι στο δεύτερο στάδιο της ιστορίας της, η εκκλησία υποβαθμίστηκε και έχασε την πραγματικότητα και την παρουσία του Χριστού (Α΄ Σαμ 3—4, Απ 3:20).
- ΙΑ. Κατά την παρακμή τους, οι γιοι Ισραήλ ήταν ανόητοι επειδή δεν εμπιστεύτηκαν τον Θεό άμεσα. Αντιθέτως, εμπιστεύθηκαν τα συστήματα που είχαν καθοριστεί από τον Θεό. Πριν να φέρουν την κιβωτό του Θεού έξω από την σκηνή, θα έπρεπε να είχαν ρωτήσει τον Θεό, όπως είχε κάνει ο Ιησούς του Ναυή στην Ιεριχώ (Ιησ 6:2-4, βλ. 9:14).
- ΙΒ. Πρέπει να λέμε στον Κύριο από τα βάθη του πνεύματός μας, «Κύριε, δεν είμαι εδώ στη γη για τη δική μου υγεία, ευημερία, ασφάλεια, ειρήνη, ανάπαυση και ωφέλεια. Θέλω να γίνω ένας αληθινός νικηφόρος Ναζηραίος, που θα συνεργάζεται μαζί Σου για την εκπλήρωση της οικονομίας Σου. Γι' αυτό Σου ζητάω να μου φανερώσεις τι έχεις στην καρδιά Σου για μένα»—Α΄ Σαμ 2:30β, 35, Απ 6:1-9, βλ. Α΄ Σαμ 8:48, Ιερ 32:39.
- ΙΓ. Κατά την παρακμή τους, οι γιοι του Ισραήλ πρόσβαλαν τον Θεό στο έπακρο, και έτσι ο Θεός τους άφησε. Τελικά, αντί ο Ισραήλ να σωθεί από την κιβωτό, η ίδια η κιβωτός πάρθηκε, και η δόξα του Θεού έφυγε από τον Ισραήλ (Α΄ Σαμ 2:30, 34, 4:10-18, 22, Ψλ 78:61). Το να είμαστε χωρίς την κιβωτό σημαίνει να είμαστε χωρίς τον Χριστό. Όταν είμαστε χωρίς Χριστό, γεννιέται ο Ιχαβώδ, που σημαίνει «Χωρίς Δόξα» (Α΄ Σαμ 4:21-22, Απ 3:20).
- IV. Αργότερα η κιβωτός ανακτήθηκε και μεταφέρθηκε αρχικά στον οίκο του Αβιναδάβ στο Κιριάθ-ιαρείμ, όπου παρέμεινε για είκοσι χρόνια (Α΄ Σαμ 6:2—7:2), και έπειτα στον οίκο του Ωβήδ-εδώμ, του Γεθθαίου, όπου παρέμεινε για τρεις μήνες (Β΄ Σαμ 6:1-11, βλ. Α΄ Σαμ 1:24, Ιησ 18:1). Αυτό υποδηλώνει ότι, ξεκινώντας από το δεύτερο αιώνα, ήρθαν στον προσκήνιο μερικοί «Ωβήδ-εδώμ», οι οποίοι είχαν την παρουσία του Κυρίου (την κιβωτό) αλλά δεν είχαν τη σωστή εκκλησιαστική ζωή, που είναι η έκφραση του Χριστού (τη σκηνή).**
- V. Ο Δαβίδ μετακίνησε την κιβωτό από τον οίκο του Ωβήδ-εδώμ σε μια σκηνή που είχε προετοιμάσει για την κιβωτό στην πόλη του, στο Όρος Σιών, το πιο εκλεκτό μέρος της Ιερουσαλήμ (Β΄ Σαμ 6:12-19, Α΄ Χρ 15:1—16:1). Αυτή ήταν μια βελτιωμένη κατάσταση, αλλά η κιβωτός δεν ήταν ακόμα στο κατάλληλο μέρος επειδή δεν είχε επιστραφεί στη σκηνή του μαρτυρίου:**
- A. Αυτή η κατάσταση υποδηλώνει ότι, όπως ο Δαβίδ, διάφοροι πιστοί που μερίμνησαν για το συμφέρον του Θεού, προσπάθησαν να εφαρμόσουν την εκκλησιαστική ζωή αλλά σύμφωνα με τη δική τους εκλογή, όχι σύμφωνα με την αποκάλυψη του Θεού.
- B. Αυτοί οι πιστοί είχαν τον Χριστό, αλλά σε μια ακατάλληλη εφαρμογή της εκκλησιαστικής ζωής (όπως συμβολίζεται από τη σκηνή του Δαβίδ στην πόλη του στην Ιερουσαλήμ)—βλ. Α΄ Βασ 3:3-15.
- VI. Τελικά, αφού ο Σολομώντας τελείωσε την οικοδόμηση του ναού στην Ιερουσαλήμ, η κιβωτός μετακινήθηκε στα Άγια των Αγίων μέσα στον ναό, για την πλήρη ανάκτηση της φυσιολογικής κατάστασης. Στην ανάκτησή Του σήμερα ο Κύριος εργάζεται για**

A' KAI B' ΣΑΜΟΥΗΛ

4ο Μήνυμα (συνέχεια)

να αποκαταστήσει τη φυσιολογική κατάσταση του Χριστού μέσα στην κατάλληλη εκκλησία, που είναι η πραγματικότητα του Σώματος του Χριστού, για την έκφρασή Του—Α΄ Βασ 8:1-11, 48, Εφ 2:21-22, 3:16-21.

VII. Η ιστορία της κιβωτού και της σκηνής αποτελεί μια απεικόνιση της εκκλησιαστικής ιστορίας, προσφέροντάς μας ένα πλήρες πορτραίτο της πορείας και της κατάστασης της εκκλησίας, από την αρχή μέχρι σήμερα. Υπάρχουν πέντε κύριες πτυχές σε αυτήν την ιστορία:

- A. Η πρώτη κατάσταση είναι η εκκλησία που έχει τον Χριστό ως το περιεχόμενό της. Αυτό συμβολίζεται από την κιβωτό μέσα στη σκηνή, με την κιβωτό ως περιεχόμενο και τη σκηνή ως την έκφρασή της. Αυτή αποτελεί μια εικόνα του πρώτου σταδίου της εκκλησίας σε μια απόλυτα φυσιολογική κατάσταση, όπου ο Χριστός είναι το περιεχόμενο της εκκλησίας και η εκκλησία είναι η έκφραση του Χριστού—Εξ 40:34-38, Εφ 3:16-21.
- B. Η δεύτερη κατάσταση είναι η εκκλησία που δεν έχει τον Χριστό ως περιεχόμενο. Αυτό συμβολίζεται από την κιβωτό που πιάστηκε και απομακρύνθηκε από τη σκηνή λόγω της αποτυχίας του λαού του Θεού. Το ότι η σκηνή έμεινε άδεια απεικονίζει τις αποτυχίες των Χριστιανών που προκάλεσαν την εκκλησία να χάσει την πραγματικότητα και την παρουσία του Χριστού—Απ 2:4-5, 3:20.
- Γ. Η τρίτη κατάσταση είναι με τον Χριστό έξω από την εκκλησία. Αυτό συμβολίζεται από την κιβωτό που είναι έξω από τη σκηνή. Αρχικά, όταν βρισκόταν στον οίκο του Αβιναδάβ στο Κιριάθ-ιαρείμ για είκοσι χρόνια (Α΄ Σαμ 7:1-2), και έπειτα στον οίκο του Ωβήδ-εδώμ, του Γεθθαίου, για τρεις μήνες (Β΄ Σαμ 6:10-12), η κιβωτός είχε διαχωριστεί από τη σκηνή. Η εκκλησιαστική ιστορία αποκαλύπτει ότι, από τον δεύτερο αιώνα μέχρι σήμερα, υπήρχαν πολλοί σαν τον «Ωβήδ-εδώμ».
- Δ. Η τέταρτη κατάσταση είναι με τον Χριστό σε μια ανεπαρκή εκκλησία. Ο Δαβίδ προετοίμασε μια σκηνή για την κιβωτό στην Ιερουσαλήμ, αλλά δεν ήταν σύμφωνα με το πρότυπο που είχε αποκαλυφθεί στον Μωυσή από τον Θεό. Πολλοί Χριστιανοί έχουν την κιβωτό, τον Χριστό, σε μια ανεπαρκή εκκλησία—Β΄ Σαμ 6:17, Α΄ Χρ 15:1, Β΄ Χρ 1:4, Εξ 25:9.
- E. Η πέμπτη κατάσταση είναι με τον Χριστό σε μια κατάλληλη εκκλησία. Αυτό συμβολίζεται από την κιβωτό μέσα στη σωστή σκηνή, η οποία έχει διευρυνθεί και αυξηθεί για να γίνει ο ναός. Σε αυτήν την κατάσταση—με τον Χριστό ως την πραγματικότητα και την κατάλληλη εκκλησία ως την έκφρασή Του—νιώθουμε εντελώς σαν στο σπίτι μας—Ψλ 90:1-2, 91:1-16, 92:12-15, 132:5, 8, Α΄ Χρ 28:11-20, Β΄ Χρ 3:1.